

آنکه بر روی راهپیمایی زوم کند، آدمهایی را مورد بررسی قرار می‌دهد که در این راهپیمایی شرکت می‌کنند. این افراد باید نمایندگان جمع یک میلیونی باشند، به همین خاطر یکی خشمگین است و دیگری شاد، یکی امیدوار است و دیگری ناامید و...

روبن کانن یکی از حامیان اصلی تولید فیلم است که سرمایه دو و نیم میلیون دلاری آنرا تأمین کرد. البته در مقایسه با فیلمهای استودیویی سینمای آمریکا که حدود ۴۰ میلیون دلار هزینه تولیدشان می‌شود، ۲/۵ میلیون رقم بالایی نیست. اما برای فیلمسازان مستقل که بیرون از چارچوب سیستم استودیویی کار می‌کنند، تهیه همین رقم هم کار ساده‌ای نیست.

روبن کانن که یکی از بازیگر یابهای قدیمی صنعت سینما است، درباره فیلم می‌گوید: «وقتی که به سیستم استودیویی سنتی هالیوود نگاه می‌کنیم و می‌پرسیم آیا می‌توانیم با کمک آن رویاها و ذهنیهایمان را به تصویر بکشیم، یک سؤال مطرح می‌شود. آیا ما می‌توانیم آزادی عمل را حفظ کنیم یا خیر؟ آیا ما می‌توانیم قصه‌هایمان را با چنین سرمایه‌هایی تولید کنیم؟»

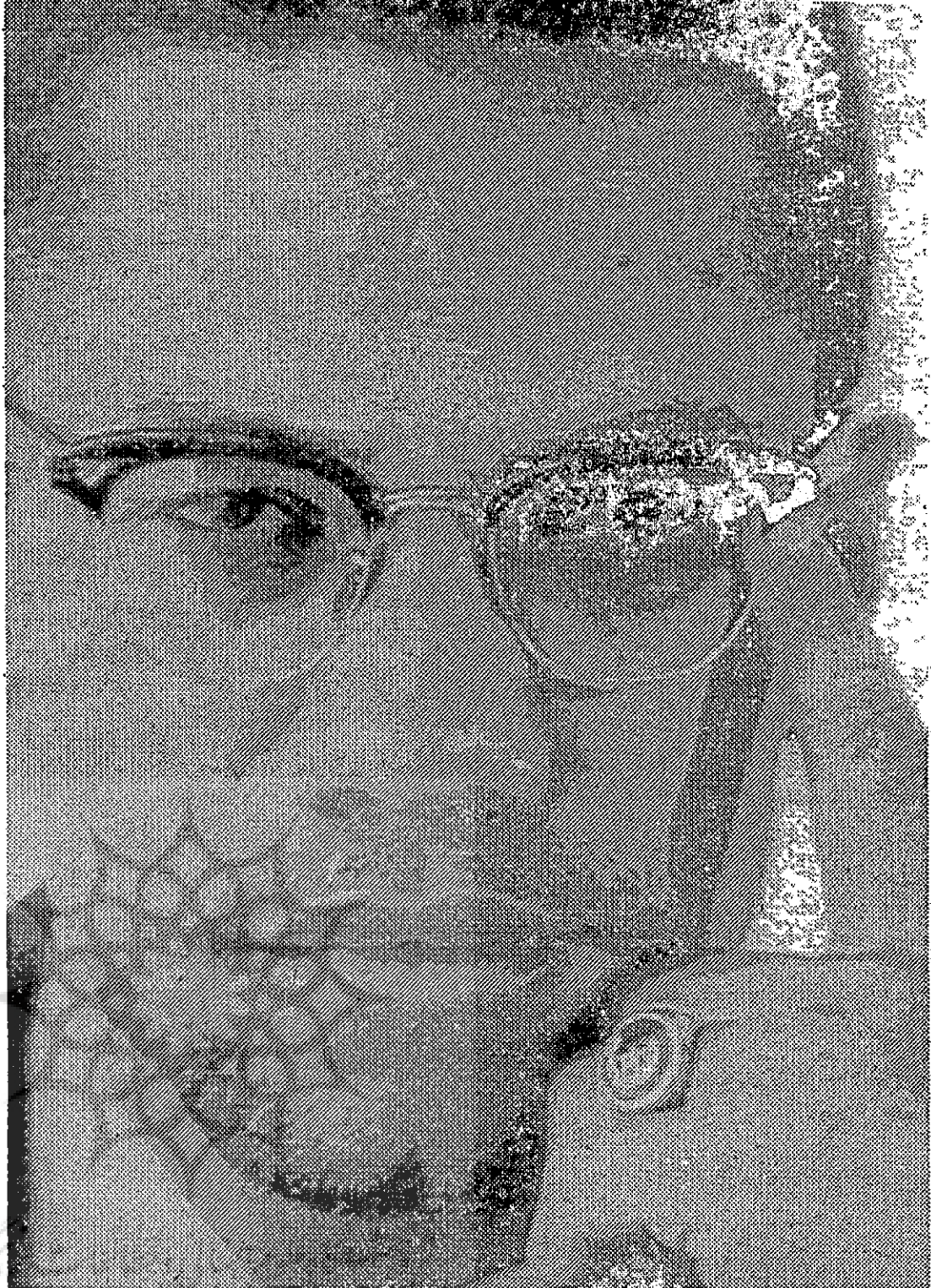
اتوبوس را سوار شو قصه دراماتیک و تکان‌دهنده‌ای از مردانی است که پس زمینه اقتصادی - اجتماعی، تحصیلات و اعتقادات خود را با هم تقسیم می‌کنند. این سفر برای هر یک از آنها تجربیات تازه‌ای به همراه دارد. به قول کانن «روحیه حاکم بر فیلم همان روحیه حاکم بر راهپیمایی سال قبل است. سؤال این است: جمع مردان سیاهپوست چه می‌تواند بکند تا مسئولیتهای خویش برای رودرو شدن با موقعیت خاص خود در آمریکای امروز را به عهده بگیرد؟ ما جواب این سؤال را به‌طور عملی با فیلمی که تولید کرده‌ایم داده‌ایم: سرمایه‌گذاری فیلم به‌طور مشترک توسط پانزده مرد سیاهپوست آمریکایی آفریقایی. تبار صورت گرفته است.»

کانن عقیده دارد فیلم اثری خالص و بهترین کار سازنده‌اش (اسپایکلی) تا به امروز است. در اصل قرار بود ۱۲ سیاهپوست فیلم را تهیه کنند. هر یک باید ۲۰۰ هزار دلار سرمایه‌گذاری می‌کرد. برای این کار از چهره‌های سرشناس برای کار دعوت به عمل آمد. در وهله اول ورزشکاران سیاهپوست دعوت شدند ولی وکلایشان آنها را از این کار منع کردند. پس از آن نوبت به هنرمندان و تجار صاحب نام رسید.

اولین نفری که پول فرستاد یک مغازه‌دار ناشناس بود که تا آنروز کانن او را ندیده بود. ولی گلور، وزلی اسنایس، ویل اسمیت و رابرت گوئلام چهار بازیگر سیاهپوستی بودند که سرمایه‌گذاری در فیلم را پذیرفتند و جالب اینکه هیچیک از آنها در فیلم بازی ندارند.

بخش اعظم ماجرای فیلم در اتوبوس رخ می‌دهد و توسط دو دوربین فیلمبرداری شد. فیلم با سفری سر و کار دارد که به مقصد راهپیمایی انجام می‌شود و وقتی به محل برگزاری راهپیمایی می‌رسد تمام می‌شود. کانن می‌گوید:

«شما با فیلمی الهام‌دهنده سر و کار دارید که در سطوح مختلفی سیر می‌کند. فیلم درباره الهام‌های فرهنگ ما و تجربیاتی است که سیستم استودیویی نمی‌تواند مشابه‌اش را بسازد. می‌توانم به تماشاگران بگویم به تماشای فیلمی خواهند نشست که تا قبل از این مشابه آنرا ندیده‌اند. ما فیلمی ویژه ساخته‌ایم که حکم یک هدیه را برای بینندگان خود دارد. □

مالکوم ایکس

هنرمندان سیاهپوست سوار اتوبوس می‌شوند!

ورنان اسکات

آنچه در رابطه با این فیلم جالب توجه به نظر می‌رسد این است که تولید فیلم هم حالتی شبیه حرکت گروهی از مردان برای رسیدن به یک هدف و مقصد مشخص را دارد. اتوبوس را سوار شود توسط پانزده مرد سیاهپوست سرمایه‌گذاری شده و به مرحله تولید نرسیده است، البته پانزده شخصیت فیلم تجسمی از این پانزده نفر نیستند! این پانزده نفر سیاهپوستانی هستند که اصلیتی آمریکایی آفریقایی الاصل دارند. تأکید همه آنها این بود که شخصیتهای اصلی فیلم همه تخیلی باشند و اصل قصه فیلم در داخل اتوبوس رخ بدهد. در حقیقت فیلم بیشتر از

راهپیمایی یک میلیونی مردان سیاهپوست که سال قبل در واشنگتن انجام شد در فیلم تازه‌ای با عنوان اتوبوس را سوار شود دوباره خلق شده است.

فیلم را اسپایکلی فیلمساز سیاهپوست و جوان سینما ساخته و بر روی یک گروه پانزده نفری از مردانی فوکوس می‌کند که در یک اتوبوس راهی شرکت در راهپیمایی هستند. آنها آدمهایی متفاوت و جور واجور هستند که هر یک با دیدگاه خاصی راهی محل راهپیمایی شده‌اند. هدف آنها از شرکت در راهپیمایی ایجاد تغییراتی در کیفیت زندگی‌شان است.